

Nyolc év után: bizonyítékok nélkül elítélve

Sokak kérésének teszek eleget, amikor közreadom első gondolataimat elítélésem után. Erre késztet az a szimpátia is, amit ismeretlenektől lépten-nyomon tapasztalok, akikre nem hatott a dübörgő lejárató propaganda és a városban közlekedve gyakran megszólítanak. Nagy az eltérés az így érzékelt közvélemény és a média által közvetített vélemény között. Ahogy ezt a nagyon sok e-mail is kifejezi, amelyek mind megrendülésüknek adnak hangot az ilyen befejezés okán.¹

A sajtó a Szabadi-ügy befejezésekor: nem érdekesek az összefüggések

A sajtó *elsődleges feladata* lenne a tájékoztatás, aminek általában most sem tett eleget. A tájékoztatás többnyire *igen szűkre szabott volt*. Nem tért ki a per és az ítélet fontos összefüggéseire és következményeire, amelyek bár elsődlegesen személyemmel kapcsolatosak, azon messze túlmutatnak. *Nagy horderejű döntést hoztak, aminek hatását minden bizonnyal sokan fogják megszenvedni.*

Sajnos a vérszegény tájékoztatás mellett/helyett több orgánum számára a *további lejáratás* is fontos volt, nem ritkán csak ez volt a fontos. Volt olyan gazdasági (!) hetilap, valamint internetes portál, továbbá napilap, amelyik az *évekkel ezelőtt hivatalosan is megdőlt ügyeket* emlegette: rágalmozó körítésben. Pl. gyanús exportügyletet, valójában exporttámogatást emlegettek, amiről a bíróság már régen kimondta: nem gyanús, nem bűncselekmény, sőt bebizonyosodott, hogy *35 milliárd forint hasznot* hozott az országnak. A kereskedelempolitikai célokat szolgáló rendeletet különben *Torgyán József* írta alá és a miniszterelnökkel, továbbá a pénzügyminiszterrel és a gazdasági miniszterrel is egyezettette. A parlamentben ő és (*Járai* helyett) *Varga Mihály* válaszolt az interpellációkra, amit e kérdéskörben feltettek. Ellenem viszont vádat emeltek, amit most a média egy része – „szenzációs tálalásban” – elővett.

Megint az *állami tartalékkészlet* eladásáról beszéltek, holott egy bizottság által elhatározott leépítésről és megújításról volt szó. Előnytelen árakat emlegettek, mintha még mindig érvényes lenne a vádiratban szerepelt *638 millió forint anyagi hátrány*. Pedig azóta sokszor hallhatták volna, hogy ez az akció hatalmas nyereséget hozott: *550 millió forint haszonnal* járt. A gazdasági lap azon gúnyolódott, hogy Szabadi szerint neki kitüntetés járna, és ehelyett a bíróság „mást ad” neki. Pedig a *nyereséges cégek, a komoly fejlesztések, a nagy exportnövekmények stb. nem olyan sikerek, amelyeken gúnyolódni illene*. Továbbá ők igazán tudhatnák, mekkora eredmény volt gyakorlatilag *változatlan összegekből felszámolni a Fradi adósságát, és nyereségessé tenni*. És milyen terhes és népszerűtlen feladat, hiszen „hadigazdálkodást” kellett folytatni. Arról nem tehetek, hogy 2001 előtt és után is valótlanosságokat mondtak munkámról és személyemről. Annak a szenvedő alanya lettem, amit írtak: a tanúk többnyire ezeket a blödliket mondták fel. Nem ismertük az államtitkárt, de azt hallottuk, hogy...

Az ítélelhirdetésről csaknem valamennyi televíziós híradó *bilincses-pórázos vágóképekkel* jelent meg, holott ilyen felvételek készítésére soha nem adtam engedélyt. Nem gondolkodtak el azon, hogy az általuk keltett hisztérikus hangulatnak nem lehetett

¹ Annak is ajánlom, akitől nem kaptam sem e-mailt, sem levelet. Torgyán József valamikori barátomnak: hozzájárulva emlékezete felfrissítéséhez. A miniszternek és klubelnöknek, aki „nem foglalkozott anyagi ügyekkel”.

alapja, hiszen *a vádak nagy része már régen eltűnt*, ahogy az emlegetett (kétmilliárdosnak mondott) anyagi hátrány is. Ha ott lettek volna a tárgyaláson, végig hallgathatták volna a védő összefoglalóját: miből mi lett.

Több internetes portálon, *fórumokon* foglalkoztak a harmadfokkal és az ítélettel: a két oldal *fanatikusai* olyan tettekkel támadtak, amelyekről soha nem volt szó. *E rágalmakból vezették le*, hogy milyen „enyhe” szerintük az ítélet. Ezt a „megközelítést” ösztönözte az az egyoldalú tájékoztatás, ami az indítványokról megjelent. Az *ügyészi indítványt* emelték ki, ami letöltendő szabadságvesztést és a közügyektől való eltiltást kért Szabadi Bélára. A TV2 Mokka Torgyán József behívásával megteremtette a „hír” újabb elmondásának, a fejekbe való bevésésének lehetőségét. Az egyoldalú tájékoztatást Torgyán nem korrigálta, sőt elhatárolódott tőlem.

Nem lennék igazságos, ha nem említeném meg, hogy *vannak ellenpéldák is*. De ebben a hangulatban az „ellenpéldák” csak egy bizonyos határig mertek elmenni az összefüggések bemutatásában és különösen az értékelésben.

„Menekülj!”

2001 nyarán, még mielőtt kikérték a mentelmi jogomat, áradt felém a figyelmeztetés: *meneküljek, meg van tervezve a letartóztatásom*. Úgy gondoltam, hogy *szembenézek az eljárással, bármilyen igazságtalannak is érzem, mert tisztázni tudom magam*.

Amikor a mentelmi jog kiadását követően két nappal telefonon behívtak kihallgatásra, megkérdezték: *teszek-e vallomást*. – Természetesen – feleltem, hiszen tisztázni akarom magam. – *Most aztán bőven lesz erre ideje!* – közölte a csoportvezető ügyész. Furcsa és ellenséges válasz volt, tele prejudikációval. Majd két órával később őrizetbe vettek. Ma már tudom: úgy kérték a mentelmi jog kiadását és letartóztatásomat, hogy *rendelkezésre álltak a bizonyítékok: nem követtem el semmit. Nyolc év ment el az életemből: „hiszékenységem” miatt*. Az időmmel ugyan igen pazarlóan bántak, jól elnyújtották, összevontak és szétválasztottak vádiratokat, hogy teljen az idő, de mégsem volt lehetőségem a tisztázásra. Már mint a védekezésre, ártatlanságom bizonyítására. Legalábbis a harmadfokú eljárásig, amire *hatalmas és rendkívül alapos munkával készültem ügyvédekkel, Dr. Légmán Imrével* együtt. A harmadfoknak olyan volt az időzítése, hogy még a karácsonyt is végig dolgoztam.

A Legfelsőbb Bíróság előtt: harmadszor teszek kísérletet

A Legfelsőbb Bíróságnak (LB) megvolt a lehetősége arra, hogy *korrigálja az alsóbb fokok eljárását*. Rendelkezésre álltak ugyanis azok az iratok, amelyek alapján *fel lehetett volna állítani a helyes tényállást, illetve kiegészíteni a hiányos tényállást, ki tudta volna küszöbölni a helytelen következtetéseket*. Lehetősége volt arra is, hogy *hatályon kívül helyezze az ítéletet. Tömegnyi alkotmányesértésről és törvényesértésről, anyagi és eljárásjogi jogszabálysértésről volt tudomása beadványainkból, fellebbezésünkben, az ügyvédi perbeszédéből és az utolsó szó jogánból*.

Bár több oldalról és minden vádat sikerült megcáfolni, *az állapotok bizonytalanságára és abszurditására* jellemző, hogy többszörösen bizonyított ártatlanságom ellenére tulajdonképpen *semmilyen ítéletet nem zárhattunk ki*. Még azt sem, hogy az ítélethirdetés után már haza sem jöhettek. Emlékezniem kellett arra, hogy *minden alap nélkül* vettek előzetesbe, ahonnan alig tudtam kikerülni, töltöttem 13 hónapot szigorított házi őrizetben, majd még egy évet lakhelyelhagyási tilalom alatt. *És bár a vádak megfogytak, az*

ügyészség mindig ugyanazt kérte, most már harmadszor: letöltendő szabadságvesztést és a közügyektől való eltiltást.

A rossz érzéseket és a bizonytalanságot csak növelte, hogy az utolsó pillanatban kiderült: *most is* gond lehet a *tisztességes eljárás jogának* biztosításával. Olyan bíró lett ugyanis – ráadásul előadó bíróként – a tanács tagja, akitől nem várhattam elfogulatlanságot és rajta keresztül a tanácstól sem elfogulatlan ítéletet. Pedig erre alkotmányos jogom van. Ezért, bármennyire is el szerettem volna kerülni, hogy bármivel is irritáljam a tanácsot, semmiképpen nem akartam küzdeni még a tisztességes eljáráshoz való jogért is, mégis kénytelen voltam egy héttel a per előtt a bíró kizárását kérni, és azt indokolni. (Ld. honlap/média: MTI közlemény.) Ezt elutasították, a tárgyaláson osztották szét az előző nap hozott határozatot. Ha az eredményt nézem: *valószínűleg helyesen ítélt meg, hogy reményeim nem válnak valóra, hatalmas munkám és küzdelmem, rengeteg megpróbáltatásom értelmetlen lesz, ha nem változik a tanács összetétele.*

Az általunk kért iratok ismertetését nagyrészt elutasították, ami szintén intő jel volt. Úgy ért véget a nyolc év, hogy *Boros Imre feljelentésének mellékletét* most sem ismerhettük meg. Ahogy más anyagokat sem. Például *a repülőjegyeket sem* láthattuk.

Személyre szabott monstre per: egyedül engem ítélték el

Most, hogy jogerősen lezárult a per, számomra is meglepő: *egyedül engem ítélték el. Szabadi Béla és 11 társa közül Szabadi Bélát.* A többiek nagy részét már elsőfokon felmentették, illetve valamilyen nem jelentős pénzbüntetésre ítélték. Volt, akire az ügyész 200 millió forint vagyonekobbzást és közepesnél hosszabb időtartamú végrehajtandó szabadságvesztést kért, de felmentették. Az ügyész fellebbezett, majd visszavonta. Volt olyan, aki fél évet töltött előzetesben, de az ügyész javasolta a felmentését. A végére hárman maradtunk, ketten pénzbüntetést kaptak. Mindezt természetesen nem azért írtam le, mert szeretném, ha mások rosszabbul jártak volna, hanem azért, mert én vagyok az, aki *rengeteg munkával és bizonyítással sem tudtam megvédeni magam. Mert ez előre el volt döntve.*

A fellebbezésben és azok előzményeiben szereplő tényeket egyszerűen lesöpörték: bizonyítékok nélkül ítélték el. Arra sem adtak választ: mi lett ezeknek a bűncselekményeknek a motivációja? (Miért kockáztattam volna pl. a Fradiért, amikor nem is voltam FTC drukker és ez a munka púp volt a hátamon.) *Bár a fenti körülmények és sajnálatos tapasztalataim miatt nem vehettem biztosra felmentésemet, ilyen súlyos ítéletre nem gondoltam.* Annál is kevésbé, mivel két nyomatékos enyhítő körülmény is volt, ami az ítélet kétszeres enyhítésére ad módot. De mégis azt hozták ki, *mintha gyakorlatilag hajszálon és méltányosságon múlna, hogy nem kell börtönbe mennem.* Ahogy ezt tették elsőfokon és másodfokon is. *A másfél évnél hosszabb, de két évet meg nem haladó börtönbüntetés ugyanis még felfüggeszthető, de nem felfüggesztendő.*

Az engem mentő körülményeket és iratokat kirekesztették, azokat is, amelyeknek a bíróság a birtokában volt. Befogadott bizonyítékaimat nem vették figyelembe.

Az előző bíróságok mulasztásai is mintha meg sem történtek volna, nem adtak lehetőséget a korrekcióra. Bizonyítási indítványaimat szinte kivétel nélkül elutasították. Ez a tanúkra ugyanúgy érvényes, mint fontos anyagok beszerzésére. Az FVM nem válaszolt a bíróság megkeresésére, amibe a bíróság belenyugodott. Gráf József miniszter az én levelemre sem reagált (honlap).

Úgy tűnik, több törvényt és az alkotmány sok rendelkezését továbbra is *hatályon kívül helyeztek* az én ügyemben, *helyettük* más, a csak a Szabadira vonatkozó *Lex Szabadi* érvényesült. *Bonyolult szakmai kérdésekben foglaltak állást és vezettek le ebből büntetőjogi következményeket, de úgy, hogy ehhez most is hiányzott a megfelelő felkészültség.* Sőt – bár nem volt bizonyítás – *újabb „tényeket” állapítottak meg.* Pl. azt, hogy a reklámszerződések ellen tiltakoztak volna a cégvezetők, mégis tovább erőltettem volna. Az előző bíróságok sem vettek igénybe *szakértőket*, Boros Imre mb. miniszter feljelentését tekintették köbe vésett igazságnak. Annak ellenére, hogy bebizonyosodott, hogy az tele van rágalomokkal és valótlanosságokkal. A helyes tényállás a meglévő iratokból – fellebbezésünk alapján – felállítható volt, de mégis *Boros* tényállásához ragaszkodtak. Minden tény ellenére.

Az elfogultság újabb példája: példátlanul magas bűnügyi költségek rám terhelése

Az eljárás során *gyakorlatilag e pernek éltem*, rengeteg bizonyítékot gyűjtöttem, másoltam és rendszereztem, anyagokat készítettem, feljegyzéseket írtam, számításokat végeztem: a bíróság helyett, mert ez mind hiányzott az anyagokból. Ez *komoly dologi költséggel* is járt. Ezért különösen megdöbbenett, hogy minden elképzelhető módon igyekeztek költségeket terhelni rám.

Az elfogultságot mutatja a meghökkentően magas bűnügyi költségek jóváhagyása is. Az elsőfokú bíróságon *elkallódott az egészségügyi állapotomról szóló orvosi igazolás.* Ez nem az én hibám, a büntetőeljárásról szóló törvény szerint *a pótlás költségeit nem szabad vétlen személyre terhelni.* De *nem is volt szükség a pótlásra*, hiszen tudtam volna hozni másolatot. Papírjaimmal (zárójelentéseimmel, kezelési lapjaimmal stb.) mégis el kellett mennem a *Gyorskocsi utcába*, ahol azokat megnézték és velem elmondatták, mi a bajom. Majd meghívták az ítéletábla elé az igazságügyi szakértőt, az intézet igazgatóját, ahol kikérdezték. Azt is megkérdezték: *ha lesz új daganat, akkor muszáj-e azt kivenni? Mindennek a költségeit rám terhelték.* Ahogy az évek óta kért alapító okiratok másolási költséget is, vagy a reklámszerződésekben való tanúskodásból kihagyott és betegeskedő *Nagy András igazságügyi orvos szakértői költséget* is. (Ez a vizsgálat korábban elmaradt, amikor felmentették Nagyot a tanúskodás alól.)

A megmaradt és az ügyészség által folyamatosan „alakított” vádak cáfolatára több kötetre való anyag gyűlt össze.

Az ítélet négy pontja

De nézzük a vádakat és az ítéletet!

1.) Repülőjegyek

A körülöttem keltett *hisztéria kulcseleme néhány első osztályú repülőjegy* volt. *De nem a komfortfokozat, hanem az elképesztő ár összeg miatt.* A lényeges kérdés számomra az volt: *hibás adat, vagy nálam elszámolt extra jutalék volt-e a magas összeg mögött?* Jegyeim ugyanis *esetenként akár kétszer annyiba kerültek,* mint amikor más utazott ugyanilyen komfortfokozaton. A *Malév Air Tours*-sal kötött szerződést, ahol Torgyán József fia, Attila és a menyee, Beatrix is működött, Torgyán miniszter oktrojálta a minisztériumra. Bár én voltam a helyettese, *akkor és később sem sikerült elérnem, hogy ebbe a szerződésbe betekintsek.* Nem tudtam meg azt sem, adtak-e visszatérítést? Az alacsonyabb ár kedvéért egy alkalommal *közvetlenül a légitársaságtól vásárolt a nemzetközi főosztályvezető jegyet, ami ellen a fiú tiltakozott és a papára hivatkozott.*

Saját repülőjegyeim vádját az ügyészség az elsőfokú ítélet előtt ejtette, titkárságvezetőm két jegyét fenntartotta, amiért elítéltek. Az ítéletábra – jogszabályi előírás hiányában – e vád alól felmentett. Az ügyészség fellebbezett: a súlyosbítás kedvéért.

Az LB – őszinte meglepetésemre – az ítéletábra felmentő döntését hatályon kívül helyezte és a titkárságvezetőm két repülőjegyét ismét hűtlen kezelésnek minősítette. Azt a kormányrendeletet alkalmazta, ami csak az állami vezetőkre vonatkozik (minisztertől helyettes államtitkárig), miközben a titkárságvezető főosztályvezetőként nem tartozik a rendelet hatálya alá. Olyan okoskodással, hogy e kormányrendelet szerint a miniszternek jár első osztályú jegy, tehát egy főosztályvezetőnek azt kell gondolnia, hogy akkor neki komfort jár. Miközben tömegesen utaztak előírás hiányában köztisztviselők első osztályon (ahogy ezt a Kehi jelentés megállapította és ezt még szabálytalannak sem tartotta).

Az LB „megállapította”, hogy utasítást adtam volna ilyen repülőjegyek beszerzésére, holott a tanúvallomások alapján nem volt ilyen utasítás. Az előző ítéletek iratellenes megállapítását mindkétszer szóvá tettük. Ha pedig adtam volna, a köztisztviselői törvény alapján az ilyen utasítást meg kell tagadni. (Már ha egyedi lett volna az ilyen beszerzés, holott általános volt: a delegációk együtt utaztak.)

A Szervezeti és Működési Szabályzat szerint a költséggazda (vagyonkezelő) a nemzetközi főosztályvezető, az LB szerint viszont Szabadi Béla politikai államtitkár. (Minden ő volt tehát: minden vezető, ügyintéző és cégvezető. Nyilván mindezt magához ragadta...)

Úgy ítélték el, hogy már az eljárás kezdeti szakaszában megállapította az ügyészség, hogy hiányoznak repülőjegyek (a borítók, amelyek az adatokat dokumentálják és a beszállókártyák) és azok a mai napig nem kerültek elő. Bekerültek viszont a dossziékba ún. tömbpéldányok, amelyek nem lehettek volna meg, mert beszálláskor abból kitépnek egy lapot, és beszállókártyát adnak helyettük. Le sem voltak pecsételve, újszerű állapotban voltak...

Az ügyészség egyik belső feljegyzése ellenére, ami arról szól, hogy Sulyok Ferenc nemzetközi főosztályvezető is utazott első osztályon, az LB „megállapította”, hogy a titkárságvezetőn kívül senki nem utazott. Az LB annak alapján marasztalt el, hogy szerinte megsértettem a vagyonkezelői szokásokat, amelyek szerint a főosztályvezetők komforton utaztak. (Miért nem turistán? Mert ha egy államtitkárnak az jár, akkor egy főosztályvezetőnek, hogyan járna. Annak a „logikának” az alapján: csak tudta magáról, hogy nem államtitkár. Ld. miniszterek első osztálya. Erre nincs válasz.)

A jegybeszerzés persze nem a minisztérium második emberének feladata volt, ideje sem jutott volna erre. Most pedig a vagyonkezelési hagyományokat is rajta kéri számon, holott azokat honnan ismerte volna?

Az LB egyúttal hozzátette: ítéletén nem változtat az sem, ha más főosztályvezetők, sőt feleség (Torgyán Józsefné) is utazott első osztályon, ez nem menti Szabadi Bélát. Pedig nagyon is menti, hiszen az ilyen gyakorlat azt mindenképpen jelenti (ahogy Sulyok jegye is), hogy a hivatkozott vagyonkezelési hagyományok nem léteztek.

Ebben a mindenáron való elítélés szándékát lehet csak látni.

2.) Reklámszerződések

Az ügyészség végig arra törekedett, hogy a letöltendő börtönbüntetés kirovása érdekében hűtlen kezelésért ítéljenek el. Kezdetben csak hűtlen kezelésért, majd amikor a

reklámszerződéseket hivatali visszaélésnek minősítették, akkor azzal halmazatban álló hűtlen kezelésért is ítélnének el. Az igényeik elutasítása után *újrafogalmazták* a vádat, minden elképzelhető módon igyekeztek elérni bebörtönzésemet. *Holott hivatali visszaélést sem követtem el.*

Az LB is megállapította, hogy *valóságosak voltak a szerződések, visszterhesek, reális ár/érték viszonyt fejeztek ki. Anyagi hátrány nem következett be* (szemben az ügyészség véleményével: ők összeadták a szerződéses összegeket és az lett volna a hátrány). Az ügyészség kérte, hogy a 18 szerződés közül 11-et nyilvánítsanak különböző anyagi hátrányt okozó hűtlen kezelésnek, mert a főügyész elvi határozatban megállapította, *hogy e cégeknek nem volt szükségük reklámra.* Évekkel a reklámozás után és egy piacgazdaságban. Így nem is kellene a kárt bizonyítaniuk: szerintük a szerződés összegét elég lenne megadni. A mostani fellebbezésükben még *azt is állították*, hogy a Legfelső Bíróságnak van egy olyan állásfoglalása, miszerint *a cégvezetőknek adott szóbeli utasítás felmenti őket* minden felelősség alól. Tehát mintha nem lenne cégtörvény, ami írásbeliséghez köti az utasítást.

Minden oldalról bizonyítottuk, hogy *nem változott a döntési (egyeztetési) mechanizmus.* Ahogy számtalan megdőlt vádpont is igazolja. Évek óta kértük az *aktafedelek* bemutatását, mert abból látható: miért került sor valamilyen döntésre és kinek mi volt a véleménye arról. Ezt a bizonyítási indítványunkat sem sikerült elfogadtatni. Az ítéletábra végre megindokolta, miért nem. Egyfelől néhány aktafedél rendelkezésre áll, másfelől a bizonyítási indítvánnyal más kerülhetne látókörbe, de ez nem lehet ennek az eljárásnak a feladata. (Tessék? Jól olvastam?) Az aktafedelek beszerzése után mindenesetre nem lehetett volna egyszemélyes döntésekről és ezt kikényszerítő sajátos vezetési stílusról beszélni.

A reklámszerződésekről *egyeztetés folyt és nem döntés*, ahogy ezt Torgyán József vallomása is alátámasztja. Erre a cégek és a Fradi közötti kapcsolatok *üzleti alapokra helyezése és a kölcsönös előnyök* kiaknázása érdekében került sor. Az ötletet az egyik helyettes államtitkár, egyben FTC alelnök dolgozta ki, terjesztette elő. Azzal, hogy fel kellene kínálni ezt a marketinglehetőséget a cégeknek. Torgyán a biztonság okából megbeszélte *Orbán Viktorral.*

A *jogbiztonság hiányát* jelzi, hogy miközben egy minisztériumban *gyorsan kell* elhatározásra jutni, utána *évek mehetnek el* bármelyik vezető életéből azzal, hogy éveken át próbálnak *fogást találni* az ügyleten. Ha így nem lehet „megfogni” a kiszemelt tettet, akkor próbáljuk meg *másként.* Ugyanilyen érdekesség, hogy *miközben a tulajdonos megbízottjának jogait gyakoroltam, utólag azt akarják kimondani, hogy vagyongazdálkodó lettem volna.* Ez szükséges ahhoz, hogy valakit *hűtlen kezelésért el lehessen ítélni.*

Az LB „megállapította”, hogy a helyismerettel sem rendelkező *Szabadi Béla találta ki és tukmálta a cégekre a reklámszerződéseket, amelyeknek ugyan nem volt anyagi hátrányuk, de mégis el kell ítélni Szabadi Bélát,* mert a cégeknek különben nem állt szándékukban ilyen szerződést kötni. Szabadi Béla kezében nagy hatalom összpontosult és visszaélt azzal, amikor a cégeket arra kötelezte (?!), hogy kössenek szerződést a Ferencvárossal. A bíróság zavarát fejezte ki, hogy a 18 megkötött szerződés után most nem *18 rendbeli* hivatali visszaélést, hanem *egy rendbeli* visszaélést állapított meg.

A bíróság szerint a tényállást az *egybehangzó tanúvallomások* támasztják alá. Miközben azokról mindent lehet mondani *csak azt nem, hogy egybehangzóak lennének.*

Nem törődtek azzal, hogy a cégvezetők éppenhogy *nem voltak fenyegetve*, hiszen Szabadi Béla határozatlan időre szóló munkaszerződéseiket *határozott időre* szólóvá alakíttatta át. A cégvezetők körében *példátlan volt a stabilitás*: Szabadi Béla mindössze egy vezetőnek mondott fel, még a szerződések átalakítása előtt, mert cégét csődbe vitte. A cégek *mind nyereségesen gazdálkodtak* (ami az agráriumban szinte példátlan), a reklám árbevételüknek 0,3 százalékát (!) tette ki. *A 40 cég közül 18 kötött reklámszerződést. A cégtörvény szerint kellett eljárniuk*: az esetleges utasítást *írásban* fogadhatták csak el. Volt példa arra, hogy az alapítói határozattal egyet nem értő vezető és felügyelőbizottság írásban fejtette ki, nem ért egyet a döntéssel, minden fórumot igénybe vett, de semmilyen retorzióra természetesen nem került sor: ma is ott vannak.

Szabadi Béla a cégvezetők többségével *soha nem találkozott*. Ez sem jelentett gondot a hivatali visszaélés kimondásához: Szabadi Béla eszerint Nagy András helyettes államtitkáron és Ziskó Ferenc főosztályvezetőn keresztül adta ki utasításait. Nagy András egyébként *soha nem hallgatták ki a reklámról*, pedig több vallomás szerint *ő volt az ötletadó, a szervező és a végrehajtó*. *Őt is kitiűntették a Fradi megmentéséért*, amit rendkívül büszkén vett át. (Ld. Schmitt Pál: *Barátaim a Ferencvárosban c. videó*.)

Szabadi Béla bűne az ítélet szerint az, hogy nem írásban adott utasítást. (Miközben valójában nem adott semmilyen utasítást a reklámszerződésekre.)

A Fradi abban az *ellenséges politikai légkörben* nehezen jutott hirdetőhöz, de ez nem jelenti azt, hogy ha valaki ott hirdetett, azzal az FTC *jogtalan előnyhöz jutott volna*. Ettől lenne ez hivatali visszaélés. Az FTC ugyanis *fele akkora összeget* kért a felületekért, mint pl. az UTE vagy a Honvéd. *Hol van akkor a jogtalan előny?*

3.) Cukor- és lisztértékesítés

Egyszer már azt hittük, hogy ejtették ezt a vádpontot. A Fővárosi Ítéltáblán hozott másodfokú ítélet és az indokolás szóban elhangzott változatában ugyanis erről a vádpontról egy szó nem esett. (Az írásos változatban viszont újra megjelent.) Ennek megfelelően, tehát, hogy eltűnt volna, kezeltem ezt az ügyet abban a táblázatban, ami a korábbi és általunk ismert nyomozások történetét és sorsát foglalta össze. Ezt a tanulságos összefoglalást, ami honlapomon hozzáférhető, védöm az LB előtt – következtetéseivel együtt – előadta.

Ami valóban „kikapott” az ítéletből: az, hogy bebizonyosodott, nem igaz az az abszurd állítás, hogy Szabadi Béla jelölte ki a vevőket. Az ítéletben továbbra sem jelent meg az a lényeges tény, hogy milyen volt a cukor és a liszt minősége.

Nincs anyagi hátrány, nyereség van. A Kehi 93 millió forint, az ügyészség 638 millió forint hátrányról beszélt, de kiderült, hogy az ügylet 550 millió forint nyereséget hozott a cégnek.

A TIG, ami a készletezést végzi, Szabadi Béla hivatali idejében nyereségessé vált: 1,8 milliárd forint vesztesége 1,8 milliárd forint nyereségre változott. 2001-ben viszont, amikor a Fidesz vette át (Bártfai Márton személyében) a vállalatot, *5 milliárd forint vesztesége* lett. Mégis Szabadi Béla ellen indult hadjárat.

A vádirat azt is állította, hogy *Szabadi Béla jelölte volna ki a vevőket*. Sőt a telephelyekről is ő szervezte a szállítást. (Az iratok között van egy 200 oldalas anyag, annak minden sora egy-egy kitárazás. Mi mindenre nem voltam képes?!). Szabadi Béla viszont egyik vevőt sem ismerte. Lóki Gézát sem, akit Simon Lászlóval hoztak kapcsolatba. Simont felmentették, így ez a hipotetikus szál eltűnt.

A tárgyaláson kiderült, hogy a vezérigazgató emberei is részt vettek a cukor értékesítésében, őket biztosan nem jelölhette ki Szabadi Béla. *A lisztnél pedig a „nagy vevő” személye, ő vásárolta meg a liszt nagyobb részét, máig titok maradt.*

Ennek ellenére Szabadi Bélát hivatali visszaélésért ítélték el: első- és másodfokon. Mert ugyan nincs hátrány (korábban e hátrányra hivatkozva akarták bebörtönözni, még most is lejáratni), *de a számára ismeretlen Lóki Géza (az egyik vevő) is jogtalan előnyhöz jutott.* Mármint az LB szerint is. Pedig nem csak hátrány, jogtalan előny sincs.

Olyan volt ugyanis a cukor és a liszt minősége, hogy jogtalan előny biztosan nem mutatható ki. Kifizették a vevőkkel az első osztályú árat, majd a telepen szembesítették őket a valósággal. Az avas liszttel és a csákánnyal is nehezen szétbontható (hétéves) cukorral. Közölték: árkedvezményt nem kaphatnak, bár első osztályra kötötték a szerződést. Ha nem tetszik, kérjék vissza a pénzt, más árut sem kapnak.

A vevőket tehát megtévesztették, ami legalábbis (és ugyancsak) megkérdőjelezi, hogy az államtitkár által kijelölt vevőkről lett volna szó. De ha mégis: e körülmény miatt is ki kell zárni a cég vezetőjének állítólagos félelmét Szabadi Béla államtitkártól és munkahelye elvesztésétől.

Felmerül az is, miért nem vizsgálták a tárolás körülményeit és az abból következő károkat? (Tudjuk persze, hogy azért mindenképpen a vezérigazgató a felelős.) Ezek a veszteségek részben a túltárolásból erednek, részben az áruk kezelésének nem kellő gondosságából. A cég vezetői hagyták, hogy a cukor és a liszt ilyen állapotba kerüljön.

Az LB még a korábbi bíróságoknál is *messzebb merészkedett*, amikor kimondta: Szabadi Béla Lóki Gézát akarta jogtalan előnyhöz juttatni! Holott Szabadi Béla nem is ismerte Lóki Gézát! Megint többet tudnak Szabadi Béláról, mint maga Szabadi Béla!

Szabadi Bélát **a vezérigazgató vallomása alapján** ítélték el. Tóth Tibor, akit azóta is vezető állásban tartanak, bár tanú volt, nem kellett, hogy véletlenül is elszámoltassák a hamis tanúzással vagy a mentő körülmény elhallgatásával. Mert a törvény szerint, ha önmagára vagy hozzátartozójára terhelőt mondana, nem lehet felelősségre vonni. Kollegái pedig olyanokat mondtak: túl gyorsan kaptak engedélyt. (Engedélyre mellelleg nem is volt szükség, hiszen a tárcaközi bizottság már régen döntött.) Azt viszont elhallgatták, hogy milyen volt a cukor és a liszt minősége.

4.) Megbízási szerződések

Rendkívül zavaros és nehezen összekapcsolható ügyekről, szerződésekről és személyekről van szó. Folyamatosan, majd minőségében is változó tényállással. Egészen sajátságos és naiv kreálmánnyal. Hátsó szándékokkal és hátsó alkukkal. Az így utólag nyilvánvalónak tűnik, hogy mindkét vezérigazgató úgy gondolhatta, hogy *igen hasznos lehet a számára egy-két olyan ember, akihez közvetlenül fordulhat a minisztériumban felmerülő ügyekben.* Ezt Korompai Nicolette (Concordia) elő is adta: mi mindenre használta fel emberét.

A lehetséges *elkövetők* közül az egyiket (Concordia vezérigazgatója), bár ezért is előzetesbe helyezték, *kivették a vádból, a másikat meg sem gyanúsították.* Mindketten azt állították, hogy Szabadi Béla kérésére alkalmazták egy, illetve két munkatársát. Később ez egyiküknél (TIG) nyomatékos kérésre változott, majd utasítás lett. Sőt *olyan utasítás*, amit ha Tóth Tibor megtagadott volna, másnap már (szerinte) nem lett volna vezérigazgató. Holott Szabadi Béla az ő munkaszerződését is határozott idejűvé alakította

át és Tóth Tibor különben is vallomásaiban gyakran beszélt arról, hogyan mondott ellent az államtitkárnak. Azt is elmondták (ő is és helyettese is), hogy Szabadi Béla hogyan védte mindenütt a TIG önállóságát, akadályozta meg, hogy különböző érdekcsoportok a céghez behatoljanak, és ott megtelepedjenek. Ez volt az alapja annak, hogy a TIG gazdasági eredményei látványosan javultak. A Concordia vezérigazgatója végig arról beszélt, hogy megbízottja személyi tanácsadóként végzett neki munkát. Ezt a polgári bíróság megerősítette és kimondta: nem volt fiktív a szerződés.

Hihetetlen, hogy olyan hatalmas cégek vezetői, akikre óriási értékeket bíznak, nem kell, hogy vállalják felelősségüket! (Sem a reklámszerződéseknél, ezt közülük a Concordia kötött, sem a megbízási szerződéseknél, holott azok teljesülése tőlük függ.) És nem kell, hogy betartsák a társasági törvényt. Felügyelőbizottságaikat sem számoltatják el.

A másik vezérigazgató (TIG) két személyt alkalmazott, azt, akit a Concordia is és egy másikat. Ő a megbízási szerződés megkötésekor nem volt az államtitkár munkatársa, később lett a titkárságvezetője. Ez a vezérigazgató azt állította, hogy Szabadi Béla nem tudta megfizetni munkatársai munkáját, ezért történt az alkalmazás. (Holott egyikük az megbízatása elején nem is volt Szabadi Béla közvetlen munkatársa.) Tóth Tibor azt is állította, hogy az illetők nem végeztek neki munkát, bár Tóth a szerződésben kikötötte magának, hogy a teljesítést ő igazolja és ezt meg is tette hónapról hónapra. Azt viszont *soha nem mondta, hogy bárki megtiltotta volna neki, hogy munkát adjon.* Ebből lett az az új (abszurd) tényállás, hogy fiktív szerződésre kapott utasítást. Ráadásul a munkatársak a TIG érdekében végeztek munkát, ami nem volt munkaköri feladatuk.

A vezérigazgató *azok után tette vallomásait*, hogy a Kehi hanyag kezelésért fel akarta jelenti. Terhelő vallomása után *kihagyták a perből.*

Szabadi Béla államtitkárt, aki *nem kezdeményezett ilyen szerződéseket és egyébként sem lehetett a feladata azok teljesítésének ellenőrzése*, előbb hivatali visszaélésért, majd hivatali visszaélésért és hűtlen kezelésért, most pedig hűtlen kezelésért ítélték el. Mindegyik szerződés ügyében. Mindentől függetlenül semmi értelme nem lett volna a számára, hogy ne végezzenek az illetők munkát. *Nem volt olyan szándéka, hogy e két munkatársat pótlólag megfizesse, mivel amúgy jól meg voltak fizetve.* Ha lett volna ilyen szándéka, akkor valamelyik cég felügyelőbizottságába vagy igazgatóságába delegálhatta volna őket, nem volt szüksége arra, hogy cégvezető-beosztottjainak a lekötöztetettje legyen.

Mi mindenre kaptunk választ? Súlyos következmények

Bár Magyarországon nincs precedensjog, a per mégis valóságos precedens arra, hogy eszerint végigvihető egy koncepció per a rendszerváltozás utáni Magyarországon. Mert, hogy így kezdődött és folyt, afelől nem lehet kétség, ahogy azt a mai kormánypárt vezetőinek levelei is alátámasztják. A tényállás felállítása egy jogállamban az ügyészség és főleg a bíróság dolga és nem egy tárca nélküli miniszteré. A cselekmények minősítése is, amit ráadásul a feltételezett anyagi hátrány levezetése nélkül (különböző számok összeadásával) határozott meg Boros Imre és vett át az ügyészség. Így „keletkezett” el nem követett cselekményeknél súlyos anyagi hátrány, amire hivatkozva hónapokra el lehetett venni a szabadságomat.

Az ítélet arra is precedens, hogy eltűrik-e a prejudikációt, elítélhetnek-e egy embert még az eljárás kezdete előtt? Hiszen Boros Imre névre szóló feljelentésében elítélésemet kérte (megrendelte). Később is folyamatosan gondoskodtak arról (a bilincses-pórázos

mutogatás érdekében szükséges letartóztatással is), hogy az eleve elítélésről senki ne feledkezzen meg. Ezt mozdították elő továbbá az *ítéletek megsaccolásával*. Amikor megindult a per, a Magyar Hírlap *akár 15 éves börtönbüntetést (!) is reálisnak tartott*.

Az ítélet arra is választ ad, hogy *kötelező-e az alkotmány, vagy az olyan törvények alkalmazása, mint a köztisztviselői törvény*, el kell-e olvasni a feljelentés egyik alapjaként hivatkozott *Kehi-jelentést*? És hogy *érvényes-e a cégtörvény*? Kötelező-e annak megfelelően eljárni, vagy az *érdekelt tanúk olyan vallomásokat* tehetnek, ami ezt felülírja? És úgy, hogy ráadásul 80 százalékuk soha nem találkozott Szabadi Bélával. És úgy, hogy ha valaki a cégtörvénynek megfelelően lépett fel, semmilyen bántódása nem esett.

Sajnos a jogerős ítélet arra is precedens, hogy *érdekelt, sőt hamis tanúkra lehet-e építeni*. A tömegnyi példa ellenére az LB azt állapította meg, hogy nem merült fel adat a hamis tanúzásra, ami legalábbis iratellenes megállapítás. Másodfokon például azzal zárult az utolsó szó jogának sora, hogy az egyik vádlott elmondta, az ügyészség megtévesztette. Megígérték neki, hogy ha terhelő vallomást tesz Szabadi Bélára, egy ügyészségi megrovással megússza. Rá sem kérdeztek, mi is történt?

Hadd hozzak fel még egy példát, amit szintén jegyzőkönyv bizonyít.

A védelem 2004. június 24-én ezt mondta Ziskó Ferenc (koronatanú) tanúvallomása kapcsán:

„Igaz, hogy a tanú figyelmeztetve lett a hamis tanúzás következményeire. Indítványozom még egyszer figyelmeztetni, mert az ügy lényeges körülményeire vonatkozóan egymásnak homlokegyenest ellentmondó vallomásokat tesz. Egyrészt ellentmondásosak a vallomásai, másrészt folyamatosan csúsztatásokat alkalmaz, minimum azt kéne tisztázni, hogy akkor melyik az a vallomás, amit fenntart, vagy a mostani, nevezzük pontosított vallomásnak, akkor ez felel meg a valóságnak, mert itt tényleg emberek egzisztenciájáról van szó és mivel a Vagyongazdálkodási Osztálynak az osztályvezetője volt, azt gondolom, hogy az általános elvárhatóság körébe tartozik az, nemcsak tanúja volt az eseményeknek, hanem részvevője is, tehát az általános elvárhatóság körébe tartozik az, hogy egzakt és pontos vallomást tegyen. Kizárt dolognak tartom, ha valaki valaminek a részvevője, akkor utána ne emlékezne rá pontosan, vagy legalábbis különböző időszakokban egymásnak ellentmondó vallomásokat tegyen.”

A bírónő erre azt közli: figyelmeztetheti Ziskót egyszer-kétszer-százszor, akkor sem fog igazat mondani. És aztán belőle mégis *koronatanú lett*: az alkalmasnak tekintett vallomásrészletek kiválogatásával.

A mostani fellebbezésben *hosszú oldalakat tesz ki csak a hamis vallomásoknak a felsorolása*.

A tanúk közül szinte mindenki „érdekelt” volt, éltek is a „hamis tanúzás jogával”. Továbbá a mentő körülmény elhallgatásának jogával. Nagy András helyettes államtitkár és az FTC alelnöke például még a minisztérium korábbi döntéseinek folytatásáról is úgy nyilatkozott, mintha azok Szabadi Béla és esetleg a miniszter találmányai lennének. A reklámról meg sem kérdezték, de mégis, itt is rá hivatkoztak. Utóda pedig, akit Szabadi Béla javasolt e székbe, az FTC-nek szóló átutalásról állította, hogy az törvénytelen és ha utasítást kapott volna arra, hogy ilyet tegyen, inkább vállalta volna felállításának kockázatát. Holott az ügyészség egyik feljegyzésében szerepel egy olyan átutalás, amit az ő idejében teljesítettek, egyébként törvényesen. (Az Apeh kezeli a számlákat és csak úgy

utal, ha megvan forrás és a jogcím.) E vallomás miatt sem lehet véletlen, hogy a cégek egyetlen jogászát sem hallgatták meg tanúként. (A helyettes államtitkár hozzátartozója is – egyebek között – egy cég jogásza volt.) Ahogy a Ferencváros jogászait sem. Az sem véletlen, hogy az Agrárinnovációs Kht. körül ekkora lett a csend.

Egyébiránt, az iratoknak ellentmondó állításokra, ha azokat terhelőnek érezték Szabadi Bélára, nem kérdeztek rá a kihallgatók...

Volt *kényszervallatás*, nem is egy, sőt az egyik vádlott emiatt meghasonlott állapotba öngyilkosságához vezetett. (Erről szól búcsúlevele.)

Az ítélet arra is választ ad: hogy az állami cégeket felügyelő miniszter nemcsak tulajdonos, hanem vagyongazdálkodó is. Tehát bármikor elővehetik hűtlen kezelésért.

Sajnálatos módon a jogerős ítélet azt mutatja, hogy Szabadi Bélára külön jogszolgáltatást alkalmaztak. Ami azonban nem zárja ki az ítélet egyéb hasznosítását, sőt. Erre az ítéletre is hivatkozni lehet más pereknél. A Fővárosi Bíróságon folyik még agrárper. Most már az is világossá vált: a miniszter, Torgyán József, a helyettes államtitkárok, a közigazgatási államtitkár, a felügyelőbizottsági tagok, az igazgatósági tagok, a könyvvizsgálók stb. semmiért nem felelősek. Van-e a miniszternek feladata és felelőssége? Meg lehet-e vele alkudni arra, hogy kimaradjon az eljárásból? Holott ő volt a miniszter és a Ferencváros elnöke.

A jogerős ítélet „nem szerencsés” választ adott arra is, hogy elkövethet-e valaki valamit úgy, hogy erről nem is tud? A „bizonyíték” pedig az, hogy kollegái (érdekelt tanúkként) erről beszélgettek. Torgyán Attilánál ugyanakkor más volt a válasz, hiszen szerencsére nem ítélték el azért, mert mások arról beszélgettek, hogy meg kellene vesztegetni. Teljes a zűrzavar, amiben az érdek igazít el. Egyszer így, máskor úgy.

Választ kapunk arra is, hogy lefolytatható-e az eljárás és hozhatnak-e ítéletet olyan testületek, amelyek úgy foglalnak állást szakmai kérdésekben, hogy sem az elméletet, sem a gyakorlatot valamilyen bonyolultabb területen nem ismerik? „Megléhetnek-e” szakértők nélkül? Elfogadhatják-e „kőbe vésett” igazságként Boros Imre „háromhetes agrárminiszter” állításait?

Meddig terjedhet a bizonyítékok szabad mérlegelése? Jogot ad-e az ellentétes, a mentő körülmények kizárására? Érvényes-e az igazságszolgáltatás alapelve: a nem egyértelmű bizonyítékokat nem szabad a vádlott terhére értékelni?

Lehet-e szó pártatlan eljárásról, ha a védelem tanúit nem hívják meg?

Választ kaptunk arra is, hogy lehetséges-e az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálata: valóságos jog-e a fellebbezés? Vagy arról van szó, hogy ezzel ugyan tovább telik az idő, de tulajdonképpen ugyanonnan és lényegében ugyanazok bírálják el a korábbi döntéseket. Kétségeink már korábban látszottak, hiszen a megalapozatlanságért támadott elsőfokú ítéletet, mintha jogerős lenne, úgy kezelték a Fővárosi Bíróságon a megmaradt (leválasztott) agrárperекnél. Eszerint a minisztériumban az egyeztetési folyamatok megszűntek, és egyszemélyes döntések érvényesültek, amit Szabadi Béla sajátos vezetői stílusa tett lehetővé és egyben gyanússá.

„Elragadhatja-e” a politikai államtitkár a miniszter és a közigazgatási államtitkár hatásköreit? (Ahogy Nagy Imre is tette Kádár szerint: a miniszterelnök a kormány és az országgyűlés jogköreit ragadta el.) Ráadásul úgy, hogy a döntési folyamatok nemcsak léteztek, hanem az aktafedeleken jól rekonstruálhatóak is. A miniszter döntései és

rájegyzései is elolvashatóak. Erre vonatkozóan még dokumentum is jelent meg a sajtóban Nagy András helyettes államtitkár és Torgyán József külön megbeszéléséről és közös döntéseikről.

Soha, semmi mást nem kértem, mint a tisztességes eljáráshoz való jog biztosítását!

Magányos tettes – magányos küzdelem

Nem az eljárást akartam elkerülni, hanem a tisztességes eljáráshoz való jogra én is igényt tartottam. Az alkotmány ugyanis ezt mindenki számára garantálja.

Sajnálatos, hogy ezért küzdenem kellett és ennek révén sem értem el, hogy legalább javuljon a méltatlan és méltánytalan helyzet.

Azokra sem számíthattam, akiknek az lenne az egyik feladatuk, kötelességük, hogy fellépjenek az ellen, hogy az igazságszolgáltatás a politikai küzdelem és érdekek eszköze legyen.

Az *alkotmány* kimondja:

35. § A Kormány

- a.) védi az alkotmányos rendet, védi és biztosítja az állampolgárok jogait;
- b.) biztosítja a törvények végrehajtását.

A *kormány* a felelősségét és a feladatát nem háríthatná el úgy, hogy az igazságszolgáltatás függetlenségének paravánja mögé bújjik. Az alkotmány olyan kibúvót nem ismer, ami felmentené a kormányt az alól, hogy ezekkel a kérdésekkel, amelyeknek megoldására intézményes keretek is rendelkezésre állnak, ne foglalkozzon.

Senki más, mint *a kormány és az országgyűlés* lehet képes arra, hogy ha pl. a hatalmi ágak kontrollja nem elégséges, azt növelje, illetve megteremtse. Ezek az intézmények felelősek azért, hogy olyan fontos hatalmi ágnak, mint a Legfelső Bíróság, legyen elnöke és megfelelő elnöke.

A *mentelmi jog* lenne a garanciája annak, hogy ne lehessen a népakaratot úgy semmissé tenni, hogy valakit egyszerűen kivezetnek a parlamentből. A mentelmi jogsértésekkel ugyanis valójában megszüntették Szabadi Béla képviselői mandátumát. E jogsértésekről, amelyek az eljárást teljesen deformálták, illetve a mentelmi jog értelmezéséről nem a Legfelsőbb Bíróságnak, hanem értelemszerűen az *Alkotmánybíróságnak* kell állást foglalnia. De hogy ne legyen vég nélküli a procedúra, szükséges az országgyűlés elnökének támogatása. Tőle viszont soha egyetlen levelemre nem kaptam választ. Ügyvédem ugyan egyszer kapott, de ezt a választ senki nem találhatta volna mérsékeltlen kielégítőnek sem. (Ld. honlap.)

Felhívom a figyelmet arra, hogy itt sincs feltárva a múlt, ahogy ez az élet szinte minden területére ez a hiátus sajnos igaz. De ha ez így van, hogyan lehet a jelen és a jövő politikáját kialakítani, ha nem tudják, hol hibáztak?

Sokan *paktumokat* tétéleznek fel a velem történtek és nem történtek mögött. Annyira egyértelműnek tartják, hogy különben ezt a jelenlegi hatalom nem tűrte volna el. Sok jel utal arra, hogy még mindig valamilyen *szerepet* szánnak személyemnek és sorsomnak. A figyelem elterelésében is.

Még mindig fontos szempont lehet: *milyen politikai erők vehetnek részt a hatalomban?* Látnivaló, hogy olyan politikai alakulatok kaphatnak zöld utat, amelyek a jelenlegi rendszert nem zavarják. Úgy látszik, hogy a két pici párt, amelyik hol ide, hol oda áll,

hogy megvalósítsa „programját” és mindent összekuszál, nem zavaró. A „jótékony” átláthatatlanság még nagyobb lesz. Figyelemelterelésnek is alkalmasak. Egy erős kiscgazdamozgalomról viszont láthatóan szó sem lehet, amiben nyilván szerepe van annak is, *ki adhat e kérdésben tanácsot?* (Ahogy nyilvánvalóan az én ügyemben is, még ha halvány segéd fogalma sincs róla.) Kormányoldalon az ellentábor megosztása helyett a kiscgazdák megosztása, megosztottságuk fenntartása következik be. És Torgyán József újabb zászlóbontogatása.

Hogy ki mindenki nem látta el feladatát, hosszú lenne még a sor. De feltétlenül meg kell említenem a *magyar sportvezetést*, élén Schmitt Pállal, aki hagyta, hogy a sportnak nyújtott önzetlen segítségéből pártja ürügyet konstruáljon sokéves meghurcolásomhoz és lejáratásomhoz. Schmitt Pál egyetlen levelemre és anyagomra sem reagált. Pedig Szabadi Béla nélkül ma nem lenne Ferencváros, amit persze már én sem érzek fontosnak. Eltűnt volna a magyar élsport egy része, ami ma már engem sem zavarna. De az, hogy Pál Tibor szocialista alpolgármester, önéletrajza szerint még mindig FTC tornaszakosztályi elnök, hagyja, hogy kerületi lapjában rólam hazudozzanak, az azért felháborít. Ahogy az is, hogy a jobboldal hírtelevíziójában én lettem a pekingi rossz szereplés egyik oka. Hogy az FTC jelenlegi elnöke arra sem méltatott, hogy levelemre válaszoljon.

Szabadi Béla: a „jogegyenlőség példája”

Rossz érzéseimet csak fokozta az a *felső helyről tett nyilatkozat*, ami a jogerős ítéletet követő napon hangzott el. Eszerint ismét *korruptióellenes hivatal* alakul, amelynek nemcsak a korrupció, hanem a hivatali visszaélések felderítése is a feladata lenne.

Ha arra gondolok, hogy azzal, hogy önzetlen munkával és népszerűtlen megszorításokkal hozzájárultam ahhoz, hogy a történelmi múltú Ferencváros megmaradjon és állami tulajdonú létesítményei ne értéktelenedjenek el és ezért nyolc év után is majdnem börtönbe küldhettek, hivatali visszaélésért elítéltek, csak arra számíthatok, hogy „negatív figuraként” tovább fognak gyalázní.

A „felső személy” az ítélethirdetés után egy nappal, február 5-én gratulált a bíróságnak, hogy rangra, beosztásra, pártra való tekintet nélkül ítéletet hoz. „Hogy teszi a dolgát.” Hogy le nem szakadt a plafon! Hol van szó arról, hogy rangra, beosztásra, pártra való tekintet nélkül? És miért nem beszélt arról, hogy van, aki számára konstruálnak vádat, másokat pedig kihúznak valóságos ügyekből!

Az elítélést – senki elítélését – szerintem különben nem kellene ünnepelni. Előre elítélni, prejudikálni és azt számon kérni a bíróságon, ahogy az nálam történt, végképp nem lenne szabad. Másra kellene ügyelni, ami a kormánynak a kötelessége: gondoskodni kellene arról, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog mindenkinél érvényesüljön! Ezért zavaró, legalábbis a számomra, a terézvárosi ügy. A felderítés és a tisztázás nem járhat együtt jogszerűtlen fellépéssel. Egy testületnek a hűtlen kezeléssel való meggyanúsítása a legrosszabb emlékeimet idézi. (Egyben utal arra a nézetre: egy miniszter is vagyonkezelő, bár tulajdonosi feladattal bízták meg.) És nem ártana a szakismeret sem, amire saját ügyemben bőséges tapasztalatokat szereztem, amikor folytonosan kioktattak közgazdasági kérdésekről. Még arra vonatkozóan is, hogy nem áfás számla az, amin ki volt emelve: hány százalékos és milyen összegű áfát tartalmaz.

2001 nyarán Orbán Viktor ünnepelte magát: *lám-lám, egy államtitkárra is vonatkozik a törvény.* Holott éppen hogy rám nem vonatkozott: prejudikáltak, előre elítéltek, előzetesbe vettek alap nélkül, minden következmény nélkül bántalmaztak stb. A magyar

politikatörténetben szinte egyedülálló, hogy egy kormány figyelemelterelésből, az alkotmány által tiltott kizárólagosságra törekvés (kiszorítás) érdekében, önzésből és féltékenységből saját tagja ellen fordul. Olyan módszereket alkalmaz, amit évtizedek óta biztosan nem tettek.

E szemlélet logikája sem világos. Hiszen e „jogegyenlőség” alapján miért akadályozzák meg azt is, hogy országgyűlési képviselőik mentelmi jogát kiadják? (Ún. köztörvényes ügyekben.) Mindkét oldalon többen vannak ilyenek. Miért nem akarják „tisztázni” magukat? (Neveket most nem írok, nehogy megsértődjenek. (Nekik erre joguk van, miközben másokat gyakran sértegetnek.) Talán azért, mert ez ártatlanul sem kockázatmentes. Időnként nyíltan meg is mondják, hogy *politikai ügynek* tartják. *Ha ez így van, akkor miért nem tesznek az ellen, hogy legyenek ilyen ügyek? Hogy ilyen céllal lehessen felhasználni az igazságszolgáltatást?*

Nálam sajnos nemcsak elmaradt a segítség, hanem ellenem is dolgoztak a kormányból. Akár abban is, hogy az eljárásra hatással legyenek. Most kénytelen vagyok nevet említeni, mert az illető magatartása túlmegy minden normán. Gráf József sem a bíróságnak, sem nekem nem adta ki azokat az iratokat, amelyek látványosan tisztáztak volna. (Ld. honlap.) *Számomra a védekezés e vonatkozásában sem létezik a jogegyenlőség.*

Budapest, 2009. február 9.

Dr. Szabadi Béla

Forrás: honlap

<http://www.szabadibela.hu/>